

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
Факультет міжнародної політики, менеджменту та бізнесу
Кафедра міжнародного бізнесу, логістики та менеджменту

Зеліч (Яцко) Вікторія Вікторівна

СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ

Навчально – методичний комплекс з дисципліни

Для студентів II курсу денної та заочної форм навчання
факультету міжнародної політики, логістики та менеджменту
напряму підготовки: 6.030206 – «Міжнародний бізнес»

Ужгород 2016-2017 н. р.

ББК – 60,5
УДК – 316.77
С – 90

Суспільні комунікації: навчально-методичний комплекс з дисципліни / уклад. В.В. Зеліч (Яцко). – Ужгород: ДНВЗ «УжНУ», 2016. – 28 с.

Для студентів денної та заочної форм навчання галузі знань 0302 «Міжнародні відносини», напрямку підготовки: 6.030206 – «Міжнародний бізнес».

Розробник

Зеліч (Яцко) Вікторія Вікторівна – кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри міжнародного бізнесу, логістики та менеджменту ДНВЗ «УжНУ».

Рецензенти:

Дроздовський Я.П. – кандидат економічних наук, доцент кафедри міжнародних економічних відносин, заступник декана з навчально-виховної роботи факультету міжнародних економічних відносин ДНВЗ «УжНУ».

Дюгованець О.М. – кандидат економічних наук, доцент кафедри міжнародного бізнесу, логістики та менеджменту, факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу.

Відповідальний за випуск

Черленяк І.І. – доктор наук державного управління, професор та завідувач кафедри міжнародного бізнесу, логістики та менеджменту ДНВЗ «УжНУ».

Схвалено до друку рішенням кафедри міжнародного бізнесу, логістики та менеджменту ДНВЗ «УжНУ» як навчально – методичний комплекс з дисципліни
Протокол № 1 від «29 » серпня 2016 р.

Схвалено до друку рішенням факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу ДНВЗ «УжНУ» як навчально – методичний комплекс з дисципліни
Протокол № 1 від «__ » вересня 2016 р.

ЗМІСТ

Вступ.....	4
Опис навчальної дисципліни «Суспільні комунікації».....	5
Методичні вказівки щодо вивчення дисципліни.....	5
Структура навчальної дисципліни «Суспільні комунікації».....	7
Програма навчальної дисципліни «Суспільні комунікації».....	8
Теми семінарських (практичних) занять.....	10
Теми індивідуальних науково-дослідних завдань.....	10
Критерії оцінювання знань студентів з курсу «Суспільні комунікації».....	15
Контроль успішності знань студентів.....	16
Список рекомендованої літератури.....	18

ВСТУП

Суспільні комунікації є невід'ємною частиною та однією з умов функціонування суспільно-економічного механізму як цілого на будь-якому етапі розвитку соціуму. З переходом суспільства від постіндустріального до інформаційного комунікативні та інформаційні технології стають вирішальним чинником, який зумовлює напрями і темпи соціально-економічного розвитку.

Відомості, що передаються усним, письмовим або яким-небудь іншим способом про актуальні новини внутрішнього та міжнародного життя, – все це та низку інших визначень можна застосувати до поняття «інформація», що у складних сучасних умовах відіграє дедалі більшу роль. У динамічному, складному процесі, який сьогодні переживає українське суспільство, дедалі більшу роль відіграє неухильне зростання питомої ваги інформаційних чинників. У розробці проблем інформатизації суспільства, формування його інформаційної культури досі існує шкідлива тенденція захоплення лише технічною стороною справи. За такого підходу по суті нові інформаційні технології перетворюються на самоціль, а людина розглядається лише як додаток до певної соціально-технічної інформаційної системи, а не як суб'єкт свідомої творчої діяльності. Ось чому гуманітарні проблеми, що стосуються процесу інформатизації сучасного суспільства, заслуговують нині на більшу увагу.

Спеціальність дає широку підготовку з інформаційно-аналітичної діяльності в зовнішньополітичній і зовнішньоекономічній сферах із достатнім рівнем знань з історії, теорії та практики міжнародних відносин, зовнішньої політики і дипломатії, економічної та юридичної наук, ділової іноземної мови.

Становлення України як незалежної держави, її інтеграція у світове та, зокрема, в європейське співтовариство, що характеризуються динамічністю політичних, економічних, соціальних та інших процесів, вимагає підготовки якісно нових фахівців у сфері міжнародних відносин. Інформаційна революція, що розпочалася декілька десятиліть тому і триває досі, справляє величезний вплив практично на всі аспекти діяльності людини, вимагає від спеціаліста-міжнародника таких актуальних компетентностей, як знання фундаментальних основ міжнародних відносин, складових і функціональних процесів системи міжнародних відносин та уміння ефективно і креативно їх використовувати у своїй професійній діяльності. Водночас висококваліфікованим фахівцям цієї спеціальності конче потрібні знання принципів та методів здійснення інформаційної роботи, уміння застосовувати конкретні методики й методи обробки інформаційних потоків та підготовки аналітичних матеріалів, здатність використовувати різні технічні засоби для проведення інформаційної роботи у міжнародних відносинах.

Сьогодні Україна потребує формування і підтримки свого нового привабливого іміджу та його поширення на міжнародній арені. Робота в цьому напрямі має починатися не лише з проведення відповідних реформ у всіх сферах суспільного життя, а й з підготовки фахівців високої кваліфікації у сфері формування та популяризації оновленого іміджу нашої Батьківщини. І саме таких фахівців сьогодні готує Університет економіки та права «КРОК». Вони повинні мати ґрунтовні знання з проблем формування державного іміджу, бути підготовленими до ефективної роботи із засобами масової інформації та сучасними інформаційними технологіями, мати навички з організації роботи із зарубіжною громадськістю, вільно володіти кількома іноземними мовами та легко орієнтуватися у світовій історії, культурі, літературі тощо.

**ОПИС НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ»**

Найменування показників	Галузь знань, напрям підготовки, освітньо-кваліфікаційний рівень	Характеристика навчальної дисципліни	
		денна форма навчання	заочна форма навчання
Кількість кредитів – 2	Галузь знань 0302 – «Міжнародні відносини»	Дисципліна за вільним вибором студента	
	Напрямок підготовки 6.030206 – «Міжнародний бізнес»		
Модулів – 1	Спеціальність (професійне спрямування):	Рік підготовки:	
Змістових модулів – 1		2-й	2,3-й
Індивідуальне науково-дослідне завдання:		Семестр	
Загальна кількість годин – 72		2-й	3,5-й
Тижневих годин для денної форми навчання: аудиторних – 2 самостійної роботи студента – 3	Освітньо-кваліфікаційний рівень: Бакалавр	Лекції	
		20 год.	8 год.
		Практичні, семінарські	
		14/10 год.	0 год.
		Лабораторні	
		0 год.	0 год.
		Самостійна робота	
		38 год.	64 год.
Індивідуальні завдання			
0 год.			
Вид контролю – залік			

МЕТОДИЧНІ ВКАЗІВКИ ДО ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІНИ

На сучасному етапі розвитку суспільства спостерігається зростання ролі спілкування та комунікативної компетентності людини у процесі побудови правової і суверенної держави. На рівні особистості відбувається усвідомлення того, що без ґрунтовних соціально-психологічних та акмеологічних знань і вмінь неможливо продуктивно будувати соціальні та міжособистісні відносини, налагоджувати міжнародні контакти, сприймати й оцінювати інших людей, регулювати власну поведінку, здійснювати обмін думками, інформацією, впливати один на одного. Тобто у розвитку особистості комунікативні знання, вміння і навички посідають чільне місце. Вони є обов'язковою умовою виживання індивіда, способом життя, потребою і формою існування особи. Під їх впливом формуються соціальні установки особистості, життєві цілі, картини світу, моральні норми, соціально-психологічний досвід та ін.

Мета навчальної дисципліни: показати універсальність феномена спілкування в цілісному процесі становлення особистості та соціуму загалом, а також оволодіти особливостями комунікації та взаємодії в малих і великих соціальних групах, природою масових комунікативних процесів та професійної психології комунікацій.

Завдання навчальної дисципліни: врахування бурхливих соціально-економічних змін в українському суспільстві, які передусім пов'язані з переходом до ринкових умов

господарювання, демократизацією соціальних відносин, інформатизацією населення, а також потреби в соціально-психологічних знаннях зумовлюють зростання вимог як до осмислення подій із погляду психології професійної комунікації, так і до діяльності спеціалістів, яким знання з психології суспільного спілкування потрібні у першу чергу (практики-підприємці, міжнародники, менеджери, керівники різних рівнів, власне психологи, педагоги, медики, економісти, правознавці та ін.). Психологія спілкування не є панацеєю від усіх вад і хвороб суспільства. Однак оволодіння нею дає змогу більш толерантно і гуманно здійснювати державотворення, осмислювати реальний досвід відносин між людьми, побачити його у всій повноті та розмаїтті, знайти адекватні і достатньо дієві способи розвитку та вдосконалення міжособистісних і міжгрупових взаємодій. У зв'язку з цим пріоритетного значення набувають у наш час соціально-психологічні аспекти національного відродження, зокрема процеси відображення людиною об'єктивно існуючих соціальних відносин і соціальних спільностей, особливості соціальної взаємодії держави й особистості, взаємозв'язок соціальних відносин і спілкування, характеристика спільностей, масових комунікативних процесів, соціальних інститутів і груп та їх вплив на становлення і розвиток індивіда-професіонала, комунікативна підготовка спеціалістів, яка має стати важливою складовою їх загальної професійної підготовки.

У результаті вивчення дисципліни необхідно:

- **дослідити** міжособистісну взаємодію відбувається у певному соціальному контексті, тобто у конкретному соціально-історичному та соціокультурному середовищі, у різноманітних формуваннях і об'єднаннях. Існування таких угруповань та їх вплив на специфіку спілкування є природним і об'єктивним результатом історичного розвитку людської цивілізації. Соціальний світ створюється спільнотами людей. Він виникає як результат різних міжособистісних і міжгрупових взаємодій, як особлива реальність, у якій діють свої закони і правила;

- **розкрити** динамічні характеристики суспільної комунікації, малої групи, психологічні особливості великої;

- **розглянути** концепції і моделі суспільної комунікації, соціальний досвід, самооцінку індивідів, які пов'язані груповим членством очікування, специфіку групової діяльності, можливість досягнення групою певної мети та ін.;

- **проаналізувати** соціально-психологічні особливостей таких великих груп і явищ, як соціальний рух, масова культура, громадська думка, масова комунікація, натовп. Нині вони виявляють себе у різних сферах соціального буття. З поширенням масових явищ та угруповань розгортається пошук засобів управління ними.

**СТРУКТУРА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ»
за робочим навчальним планом 2016/2017 н.р.
за штатним навантаженням 2016/2017 н.р.**

Назви змістових модулів і тем	Кількість годин											
	денна форма						заочна форма					
	усьо го	у тому числі					усьо го	у тому числі				
		л	п	ла б	ін д	с.р.		л	П	ла б	інд	с.р.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Модуль 1. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУСПІЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ												
Тема 1. Універсальність феномена спілкування.	10	2	2			6	10	2				10
Тема 2. Предмет і основи теорії соціології комунікацій.	10	2	2			5	10	1				9
Тема 3. Соціально – психологічна концепція спілкування.	12	4	2			6	12	1				9
Тема 4. Спілкування і комунікативна культура суспільства.	10	2	2			5	10	1				9
Тема 5. Спілкування і особистість.	10	2	2			5	10	1				9
Тема 6. Спілкування в малих і великих соціальних групах.	10	4	2			5	10	1				9
Тема 7. Масові комунікативні процеси.	10	4	2			6	10	1				9
Усього годин	72	20	14			38	72	8				64

ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ» ТЕМИ ЛЕКЦІЙНИХ ЗАНЯТЬ

Змістовий модуль 1. «ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУСПІЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ».

Тема 1: УНІВЕРСАЛЬНІСТЬ ФЕНОМЕНА СПІЛКУВАННЯ (2 год.)

1. Сфера спілкування - об'єктивна потреба людини
2. Роздуми-діалоги з власним сумлінням. Спілкування і самотність
3. Система реальних відносин індивіда
4. Стратегічно-тактичні характеристики спілкування
5. Способи структурування комунікативного процесу
6. Вербально-невербальний інструментарій спілкування
7. Гуманістична парадигма спілкування

Тема 2: ПРЕДМЕТ І ОСНОВИ ТЕОРІЇ СОЦІОЛОГІЇ КОМУНІКАЦІЙ (2 год.)

1. Спілкування. Комунікація. Мовленнєва діяльність.
2. Базові складові соціокомунікації.
3. Джерела вивчення соціальної(суспільної) комунікації
4. Онтологічний аспект суспільних комунікацій
5. Гносеологічний аспект суспільних комунікацій
6. Методологічний аспект суспільних комунікацій
7. Конструктивні методологічні принципи і соціальна комунікація

Тема 3: СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА КОНЦЕПЦІЯ СПІЛКУВАННЯ (4 год.)

1. Соціально-психологічна природа спілкування
2. Структурно-функціональна модель спілкування
3. Підходи до проблеми структури і функцій спілкування в психологічній науці
4. Спілкування як соціалізація, умова виживання й спосіб життя людини
5. Спілкування як пізнання реальної дійсності
6. Спілкування як соціально-психологічне відображення дійсності....
7. Комунікативно-сполучна специфіка спілкування
8. Спілкування як сукупність цілеспрямованих контактів, ситуацій і взаємних дій
9. Спілкування як вплив однієї особи на іншу
10. Нормативно-регулююча функція спілкування

Тема 4: СПІЛКУВАННЯ І КОМУНІКАТИВНА КУЛЬТУРА СУСПІЛЬСТВА (2 год.)

1. Спілкування як соціокультурний феномен
2. Спілкування в контексті традицій і звичаїв
3. Етнопсихологічні особливості спілкування
4. Вплив міграційних процесів на специфіку спілкування
5. Комунікація й акультурація
6. Толерантність - основа адекватних взаємин у полікультурному світі

Тема 5: СПІЛКУВАННЯ І ОСОБИСТІТЬ (2 год.)

1. Комунікативний світ індивіда
2. Спілкування в контексті соціально-психологічних теорій особистості
3. Комунікативний розвиток людини
4. Концептуальні засади комунікативного потенціалу особистості
5. Психологічна і соціальна основи комунікативного потенціалу особистості
6. Структура комунікативного потенціалу особистості
7. Динамічний характер комунікативного потенціалу особистості...

8. Місце комунікативного потенціалу індивіда в соціально-психологічній структурі особистості
9. Вплив кризових і стабільних періодів життя особи та суспільства на специфіку спілкування
10. Взаємозв'язок деформацій спілкування і асоціальних проявів особистості

Тема 6: СПІЛКУВАННЯ В МАЛИХ І ВЕЛИКИХ СОЦІАЛЬНИХ ГРУПАХ (4 год.)

1. Психологія спілкування в малій групі
2. Комунікативна діяльність групи
3. Комунікативна структура групи
4. Психологічні особливості комунікативного потенціалу групи
5. Залежність специфіки спілкування від динамічних процесів у малій групі
6. Комунікативні процеси у великих соціальних групах
7. Психологічні механізми взаємодії у великих групах
8. Специфіка спілкування в етнічних групах
9. Комунікативні процеси в соціальних рухах
10. Комунікативна привабливість великих стихійних груп
11. Психологія міжгрупових відносин
12. Комунікативні зв'язки злочинних об'єднань і груп

Тема 7: МАСОВІ КОМУНІКАТИВНІ ПРОЦЕСИ (4 год.)

1. Психологія масової комунікації
2. Соціально-психологічні регулятори масової свідомості й масової поведінки
3. Спілкування за умов масового скупчення людей
4. Просоціальна спрямованість спілкування
5. Комунікативно-смысловий діапазон масової культури
6. Реклама як інструмент маркетингових комунікацій
7. Маніпулятивна спрямованість масової комунікації
8. Специфіка спілкування в мережі Інтернет
9. Спілкування за умов екстремальної ситуації
10. Спілкування і проблема тероризму

ТЕМИ СЕМІНАРСЬКИХ (ПРАКТИЧНИХ) ЗАНЯТЬ

№ з/п	Назва теми	Кількість годин
1	Теорія і практика суспільних комунікацій	2
2	Технології формування і методи вивчення суспільної думки	2
3	Репутаційний менеджмент	2
4	Антикризовий комунікаційний менеджмент	2
5	Правове регулювання суспільних комунікацій	2
6	Спілкування в малих і великих соціальних групах	2
7.	Масові комунікаційні процеси	2
	Разом годин:	14

САМОСТІЙНА РОБОТА

№ з/п	Назва теми	Кількість годин
1	Стратифікаційна група соціологічних доміант комунікації	4
2	Ситуативна група соціологічних доміант комунікації	4
3	Оцінкова група соціологічних доміант комунікації	4
4	Функціональна група соціологічних доміант комунікації	4
5	Поняття системності комунікації та види комунікативних систем	4
6	Рівні комунікації: семіотичний рівень	4
7	Критерії рівнів комунікації. Семіотичний рівень	4
8	Лінгвістичний і мета лінгвістичний рівні комунікації	3
9	Пара лінгвістичний рівень (невербальні комунікації)	3
10	Взаємодія вербальних і невербальних засобів комунікації	4
	Разом	38

ТЕМИ ІНДИВІДУАЛЬНИХ НАУКОВО-ДОСЛІДНИХ ЗАВДАНЬ

1. Екстраверсія - інтроверсія як два протилежні типи особистості.
2. Акмеологічний підхід до вивчення особистості і спілкування.
3. Характеристика комунікативного потенціалу особистості.
4. Структура комунікативного потенціалу особистості.
5. Особистість як об'єкт та суб'єкт спілкування.
6. Соціально-психологічна компетентність особистості.
7. Вплив соціального напруження та дій екстремальних чинників на комунікативну поведінку особистості.
8. Вплив кризових та стабільних періодів життя особи і суспільства на процес міжособистісної взаємодії.
9. Проблема спілкування у делінквентних та маргінальних особистостей.
10. Авторитет та престиж як головні складові соціального статусу особистості в спілкуванні.
11. Еволюціоністський і культуральний підходи до питань схожості й відмінностей людей.
12. Рольова поведінка особистості та основні функції спілкування.
13. Нормативність спілкування. Поняття моральної та етнопсихологічної культури спілкування особистості.
14. Потреба у спілкуванні та потреба в усамітненні.

15. Взаємозв'язок міжособистісних і суспільних відносин.
16. Взаємозв'язок спілкування і діяльності.
17. Спілкування як чинник розвитку свідомості та самосвідомості людини.
18. Моральність як внутрішня основа ділового спілкування.
19. Вплив соціально-економічних змін на міжособистісні відносини.
20. Культура спілкування в пам'ятках історії та літератури.
21. Концепція спілкування М. Бубера.
22. Діалог у розумінні М. Бахтіна та О. Ухтомського.
23. Об'єктивна і суб'єктивна основи стилю спілкування.
24. Мова як вербальний засіб спілкування.
25. Чинники, що впливають на ефективність інтерпретації невербальної комунікації.
26. Етнопсихологічна характеристика суб'єктів спілкування.
27. Комунікація і акультурація.
28. Спілкування за умов міграційних процесів у суспільстві.
29. Толерантність - основа адекватних взаємин у полі культурному світі.
30. Гуманістична парадигма спілкування.
31. Способи структурування комунікативного процесу.
32. Структурно-функціональна модель спілкування.
33. Підходи до вивчення природи спілкування.
34. Вплив тендерних відмінностей на міжособистісні відносини.
35. Комунікативно-сполучна специфіка спілкування.
36. Поняття деформацій спілкування.
37. Стихійні форми передачі інформації.
38. Поняття спільної комунікативної дії.
39. Організація простору і часу комунікативного процесу.
40. Проблема взаємодії в історико-теоретичному контексті.
41. Природа альтруїзму в контексті взаємодії.
42. Дружба як важлива форма міжособистісної взаємодії.
43. Експериментальна схема взаємодії Р. Бейлза.
44. Обман як чинник деструктивної взаємодії.
45. Поняття функціонально-рольового впливу
46. Проблема переконуючого впливу у сфері професійної діяльності.
47. Помилки атрибуції.
48. Ефекти міжособистісної перцепції.
49. Акмеологічна концепція спілкування: наукові передумови, психолого-змістові характеристики.
50. Особистісно-професійний розвиток суб'єкта спілкування.
51. Нормативність професійного спілкування.
52. Проблема професіоналізації міжособистісних стосунків.
53. Професіоналізм міжособистісного пізнання в діловій сфері.
54. Акмеологічна сила і слабкість переконувального впливу.
55. Комунікативний простір ділових відносин.
56. Акмеологічні технології спілкування.
57. Система формальних і неформальних комунікацій.
58. Акмеологічні чинники організаційної взаємодії.
59. Порівняльний аналіз різних підходів до визначення спілкування та його функцій (Б. Ананьєв, О. Бодальов, Б. Ломов та ін.).
60. Способи подачі позицій на переговорах.
61. Особливості усного мовлення.
62. Чи можна стверджувати, що вербальні засоби спілкування важливіші за невербальні? Назвіть основні елементи комунікативного процесу.
63. Оберіть відповідь, яка відповідає авторитарному стилю спілкування:

- у спілкуванні людина проявляє вимогливість одночасно зі справедливістю;
- у спілкуванні людина завжди наказує, змушує;
- у спілкуванні людина зазвичай вмовляє свого співрозмовника.

64. Розкрийте зміст конфліктного спілкування.

65. Чи правильне твердження, що менторський тип спілкування зорієнтований на передачу певної інформації, поновлення в пам'яті слухача певних знань?

66. Побутує думка, що мову рухів тіла можна підробити. Це твердження помилкове чи правильне?

67. Потреба у спілкуванні: вроджена чи набута.

68. Чим зумовлена потреба у спілкуванні між людьми?

69. Роль спілкування у суспільному житті.

70. Назвіть особливості суб'єкта, які впливають на сприймання людей.

71. Як суб'єкти спілкування враховують власні характеристики та особливості іншого з метою організації ефективного впливу?

72. Особливості систематичної масової комунікації.

73. Встановіть відповідність між групами завдань. Відповідь подайте у вигляді правильної комбінації цифр і букв:

Перша група: егоцентризм; емпатія; ідентифікація.

Друга група: а) прагнення емоційно відгукнутися на проблеми іншого, вміння відчувати внутрішній стан іншої людини; б) розуміння іншої людини шляхом уподібнення себе з нею;

в) зосередженість індивіда на власних інтересах та переживаннях.

Відповіді: 1) ,2) , 3) .

74. Проблема співвідношення інтеракції та комунікації в сучасній соціальній психології.

75. Знайдіть відповідність між початком і закінченням фраз у групах завдань:

Перша група: співчуття - це переживання людиною...; каузальна атрибуція – це інтерпретація і оцінка людиною....

Друга група:

а) ...негарздів іншого безвідносно до власного стану;

б) ...причин і мотивів поведінки інших на ґрунті буденного, життєвого досвіду.

Відповіді: 1) ,2) .

76. Назвіть відомі вам форми спілкування.

77. Чи достатнім для характеристики спілкування є твердження: „Спілкування - це сприймання людьми один одного”?

78. Опишіть основні механізми взаєморозуміння в процесі спілкування.

79. Назвіть чинники, які сприяють ефективності спілкування.

80. Яких правил слід дотримуватися людині при викладі проблеми по телефону?

81. Природа перцептивних здібностей людини.

82. Перспективні напрямки дослідження процесів переконання.

83. Особливості вибору оптимального чинника впливу.

84. Чим зумовлюються помилки, що можуть виникати в процесі обміну інформації?

85. Чи є дотримання тактовності суб'єктами спілкування обов'язковою умовою для будь-яких ситуацій спілкування?

86. Що спільного та відмінного в поняттях «бар'єри», «труднощі» та «деформації» спілкування?

87. Проблема посередництва на переговорах.

88. Назвіть причини, які можуть ускладнювати взаєморозуміння під час спілкування.

89. Місце проблем спілкування у загальній структурі особистості.

90. Спілкування, налагодження соціальних контактів - обов'язковий формуючий чинник розвитку особистості.

91. Особливості висвітлення проблем спілкування в теоретичній та прикладній соціальній психології та акмеології.

92. Сфера спілкування у загальній палітрі поняттєвого апарату соціальної психології та акмеології.
93. Які чинники зумовлюють активність особистості в спілкуванні?
94. Комунікативна природа особистості.
95. Як пов'язані між собою комунікативний досвід індивіда, його комунікативні властивості та можливості?
96. Ментальність особистості та специфіка спілкування.
97. Соціальна ідентичність особистості та особливості спілкування.
98. Чи належить спілкування до найбільш реальних сфер соціалізації особистості?
99. Чи правомірно вважати, що сангвініки та слабко виражені холерики можуть найбільш ефективно виконувати діяльність, пов'язану зі спілкуванням?
100. Якими чинниками зумовлюється та мотивується комунікативна поведінка особистості в соціумі?
101. Соціально-психологічна стабільність: основні характеристики та ознаки.
102. Соціально-психологічні детермінанти суїцидальної поведінки.
103. Поняття чоловічого і жіночого стилів спілкування.
104. Поняття «Ми» і «Вони» в контексті міжособистісної взаємодії.
105. Комунікативна структура малої групи.
106. Комунікативний потенціал малої групи.
107. Поняття та механізми групової динаміки та їх вплив на специфіку спілкування.
108. Дослідження в соціальній психології феномена конформізму.
109. Групова згуртованість та проблема спілкування.
110. Групові конфлікти та їх класифікація.
111. Стилї лідерства і керівництва в акмеологічній концепції спілкування.
112. Функції громадської думки.
113. Ставлення до традиції та звичаїв в історії соціальної та психологічної думки.
114. Соціально-психологічні функції масової комунікації.
115. Проблема чуток у соціальній психології та психології спілкування.
116. Соціально-психологічна характеристика паніки.
117. Мода як соціально-психологічний феномен.
118. Реклама як соціально-психологічний феномен.
119. Гіпотеза урбаністичного перевантаження С.Мйтграма.
120. Поняття масової культури в соціальній психології.
121. Психологічні особливості маніпулювання масовою свідомістю і поведінкою.
122. Психологія спілкування злочинних спільностей і груп.
123. Соціально-психологічна специфіка міжгрупових відносин.
124. Міжгрупове сприймання.
125. Внутрігруповий фаворитизм і міжгрупова дискримінація в експериментальних дослідженнях М. Шерифа.
126. Проблема міжгрупових відносин в експериментальних дослідженнях Г. Теджфела.
127. Джерела упереджень.
128. Чи правомірно вважати, що життя у групі будується лише за діловими відносинами, а емоційні зв'язки до уваги не беруться?
129. Назвіть типи комунікативних мереж у групі.
130. Охарактеризуйте феномен «ідіосинкразійний кредит лідера».
131. Чи можна погодитися із твердженням, що група виникає із необхідності людини задовольнити низку своїх потреб (у спілкуванні, у самореалізації, у визнанні тощо)?
132. Які основні соціально-психологічні чинники впливають на особливості спілкування у групі?
133. Назвіть основні характеристики групової норми.
134. Як співвідносяться між собою поняття «конформізм», «конформна поведінка», «конформність»?

135. Назвіть чинники, що викликають конформну поведінку та визначають рівень конформності.
136. Охарактеризуйте нормативний та інформаційний види групового впливу.
137. Чи може меншість у групі стати провідником зовнішніх соціальних впливів?
138. В чому полягає специфіка нормативного впливу більшості й меншості у групі?
139. Як пов'язані між собою поняття «групова згуртованість», «групова привабливість», «задоволеність членів групи», «групова сумісність» і «стабільність групи»?
140. Назвіть позитивні й негативні функції групових конфліктів.
141. Чи правомірно вважати, що конфлікти є не лише бажаним, але й необхідним явищем у житті групи?
142. Чи пов'язані між собою поняття «лідер», «вождь», «авторитет», «кумир», «соціометрична зірка»?
143. Охарактеризуйте командний стиль керівництва (за Р. Блейком і Дж. Моутон).
144. Охарактеризуйте соціально-психологічні феномени «групової нормалізації» і «групової поляризації».
145. Назвіть форми групового обговорення, технологічні способи виконання групових завдань.
146. Що свідчить про високий рівень професійної відповідальності керівника?
147. Суспільна і масова свідомість.
148. Прокоментуйте особливості формування громадської думки.
149. Чи можна погодитися із твердженням, що традиції і звичаї є стійкими регуляторами комунікативної поведінки спільностей?
150. Назвіть характерні ознаки й особливості масової комунікації.
151. Як співвідносяться між собою поняття «чутка» і «плітка»?
152. Назвіть чинники, які зумовлюють виникнення або посилення паніки.
153. Чи є соціалізація і маніпулювання масовою свідомістю базовими функціями моди?
154. Чому рекламу вважають інструментом маркетингових комунікацій?
155. Прокоментуйте тезу, згідно з якою збільшення кількості очевидців нещасного випадку знижує вірогідність того, що хто-небудь з них допоможе потерпілому?
156. Прокоментуйте комунікативну привабливість натовпу.
157. Способи передачі Інформації в злочинній групі.
158. Міжгруповий конфлікт: протистояння по лінії «Ми» проти «Вони».
159. За допомогою якої методики проводиться діагностика міжособистісних стосунків?
160. Підберіть методики, за допомогою яких можна з'ясувати природу спілкування та його місце в життєдіяльності людини.
161. Проаналізуйте опитувальник «Соціально-психологічні характеристики суб'єкта спілкування», розроблений В. Лабунською.
162. Підберіть методики, за допомогою яких здійснюється діагностика схильності особистості до конфліктної поведінки.
163. Підберіть методики, за допомогою яких можна діагностувати соціально-психологічну компетентність.
164. Підберіть методики, за допомогою яких вивчаються групові норми.
165. В чому полягає специфіка соціально-психологічного консультування.
166. Взаємозв'язок соціально-психологічного тренінгу і групової психотерапії.
167. Назвіть принципи, на основі яких будується групова діяльність при проведенні соціально-психологічного тренінгу.
168. Призначення рольових ігор.
169. Специфіка проведення співбесіди із претендентом на роботу в організації.
170. Професіографічний аналіз діяльності (складання професіограми).
171. Проаналізуйте метод узагальнення незалежних характеристик, розроблений К. Платановим.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ З КУРСУ «СУСПІЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ»

Методи навчання

- опрацювання лекційного матеріалу;
- опрацювання навчальної та навчально-методичної літератури;
- робота з відповідними інформаційними ресурсами Інтернет, у т.ч. іноземними;
- підготовка рефератів та індивідуальних наукових робіт, доповідей по відповідних питаннях;
- розв'язування практичних ситуаційних завдань;
- складання глосаріїв і термінологічних словників;
- участь у конференціях і дебатах.

Методи організації та здійснення навчально-пізнавальної діяльності:

1) За джерелом інформації:

- *Словесні:* лекція (традиційна, проблемна), семінари, пояснення, розповідь, бесіда.
- *Наочні:* спостереження, ілюстрація, демонстрація.
- *Практичні:* вправи.

2) За логікою передачі і сприймання навчальної інформації: індуктивні, дедуктивні, аналітичні, синтетичні.

3) За ступенем самостійності мислення: репродуктивні, пошукові, дослідницькі.

4) За ступенем керування навчальною діяльністю: під керівництвом викладача; самостійна робота студентів: з книгою; виконання індивідуальних навчальних завдань.

Методи контролю:

Оцінка знань, умінь і практичних навичок студента з навчальної дисципліни «Комунікативний менеджмент» здійснюється за 100-бальною системою.

Оцінювання знань студентів здійснюється на основі результатів:

- поточного контролю знань;
- підсумкового контролю знань – заліку.

Поточний контроль знань студентів здійснюється за двома складовими:

- контроль систематичності та активності роботи студента протягом семестру;
- контроль за виконанням модульних завдань.

При контролі систематичності та активності роботи студента оцінці підлягають:

- відвідування семінарських занять;
- активність на семінарських заняттях;
- рівень засвоєння знань програмного матеріалу.

Методика викладання курсу полягає в наступному: викладання курсу побудовано на активних та інтерактивних методах та передбачає застосування лекційного викладання, семінарські заняття у формі дискусійних колоквиумів та самостійної роботи у формі рефератів та написання есе.

Організація самостійної роботи припускає орієнтацію студентів на пошук і роботу з навчальною і науковою літературою в рамках тематики лекційних, практичних занять або контрольних завдань. У рамках самостійної підготовки студентів по окремих темах можуть проводитися семінари з науково-технічними докладами і рефератами. Самостійна робота є основою збору матеріалу і підготовки курсової роботи і виконання контрольних завдань.

Мова викладання: українська.

КОНТРОЛЬ УСПІШНОСТІ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ

Контроль успішності знань студентів здійснюється з використанням методів і засобів, що затверджуються науково-методичною комісією університету. Академічні успіхи студента визначаються за допомогою встановленої системи оцінювання та реєструються прийнятим в університеті чином з обов'язковим переведенням оцінок у відповідності до національної шкали та шкали ECTS. Оцінювання успішності студента при засвоєнні змістовного модулю дисципліни ведеться за внутрішньою системою тестування.

За підсумками атестації зі змістовного модуля результати оцінювання перераховуються в шкалу ECTS та національну шкалу за системою:

ШКАЛА ОЦІНЮВАННЯ: НАЦІОНАЛЬНА ТА ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
90 – 100	A	відмінно	зараховано
82-89	B	добре	
74-81	C		
64-73	D	задовільно	
60-63	E		
35-59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Упродовж семестру різні види самостійної роботи студентів оцінюється такою максимальною кількістю балів:

- 1) виступ з теми дискусії – 5 балів;
- 2) доповнення виступу, участь у дискусії – 3 бали;
- 3) виконання контрольних робіт на практичних заняттях – 5 балів;
- 4) розв'язання ситуаційних завдань з теми - 5 балів;
- 5) складання атестації (або тестування) – 10 балів;
- 6) Виконання індивідуального завдання – 20 балів.

Загальна оцінка за виконання індивідуального завдання – 20 балів складається з таких елементів:

- теоретичне запитання – 7 балів;
- розробка практичного завдання – 5 балів;
- складання тестів (20 штук) – 4 бали;
- захист роботи – 2 бали.

Оцінюючі роботу, викладач зважає на те, наскільки повно розкрито тему, наскільки чітко та послідовно викладено зміст теоретичного питання, чи вірно складено та розв'язано задачу, рівень складності складених тестів, наскільки адекватно зроблено висновки або резюме, чи оформлено роботу відповідно до вимог. Якщо робота відповідає всім формальним вимогам, студент отримує допуск на співбесіду.

Результати оцінювання успішності студента за кожним змістовим модулем реєструються за національною шкалою і шкалою ECTS в екзаменаційних відомостях та

заносяться в Додаток до диплома. Для отримання заліку (екзамену) з предмету «Суспільні комунікації» студент повинен мати конспект усіх лекцій, успішно відповідати на практичних індивідуальних заняттях, виконати завдання для індивідуальної роботи, опрацювати теми самостійної роботи, успішно скласти залік в усній чи письмовій формі.

Кожний модуль включає бали за поточну роботу студента на семінарських, практичних заняттях, виконання самостійної роботи, індивідуальну роботу, модульну контрольну роботу. Виконання модульних контрольних робіт здійснюється з використанням роздрукованих завдань. Модульний контроль знань студентів здійснюється після завершення вивчення навчального матеріалу модуля.

Кількість балів за роботу з теоретичним матеріалом, на практичних заняттях, під час виконання самостійної та індивідуальної навчально-дослідної роботи залежить від дотримання таких вимог:

- своєчасність виконання навчальних завдань;
- повний обсяг їх виконання;
- якість виконання навчальних завдань;
- самостійність виконання;
- творчий підхід у виконанні завдань;
- ініціативність у навчальній діяльності.

Методи стимулювання інтересу до навчання і мотивації навчально-пізнавальної діяльності:

Методи стимулювання інтересу до навчання: навчальні дискусії; створення ситуації пізнавальної новизни; створення ситуацій зацікавленості (метод цікавих аналогій тощо).

МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУРСУ

- робоча навчальна програма;
- опорні конспекти лекцій;
- навчальні посібники;
- засоби підсумкового контролю (комплект завдань для модульних контрольних робіт).

Методика оцінювання. Підсумковою формою контролю є залік. На залік виносяться лекційні питання, питання практичних занять, самостійної роботи.

Поточний контроль знань здійснюється за модульно-рейтинговою системою. Оцінювання за формами контролю:

- поточний контроль – до 30 балів за роботу на практичних заняттях (усні відповіді, контрольні роботи, тести), до 5 балів за написання есе та захист реферату)
- модульна робота оцінюється в сумі до 70 балів за два модульні контролю.

За результатами семестру студент отримує підсумкову оцінку за 100-бальною системою.

Для отримання заліку з предмету «Суспільні комунікації» студент повинен мати конспект усіх лекцій, успішно відповідати на практичних індивідуальних заняттях, виконати завдання для індивідуальної роботи, опрацювати теми самостійної роботи, успішно скласти залік у формі тесту.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Базова

1. Горелов И.Н. Невербальные компоненты коммуникации. – М., 1980.
2. Зимняя И.А. Психологическая характеристика понимания речевого сообщения/ Там же.
3. Колшанский Г.В. Паралингвистика. М., 1974.
4. Конечкая В.П. Социология коммуникаций: учебник. – М.: Международный университет бизнеса и управления, 1997. – 304 с.
5. Красшьнтова Е.В. Жест и структура высказывания в разговорной речи // Русская разговорная речь /под. ред. Е.А. Земской. – М., 1983.
6. Леонтьев А.А. Психолингвистическая проблематика массовой коммуникации. Общение и речевое общение. Психолингвистическая модель речевого воздействия // Психолингвистические проблемы массовой коммуникации. – М., 1974. – С. 28-49.
7. Николаева Т.М. Структура речевого высказывания и национальная специфика жеста // Актуальные вопросы преподавания русского языка и литературы. – М., 1969.
8. Тарасов Е.Ф. Речевое воздействие: методология и теория // Оптимизация речевого воздействия. – М., 1990.
9. Технологии общественной коммуникации: учебно-методический комплекс. – СПб.: Изд-во РГПУ им. А.И. Герцена, 2007. — 211 с.
10. Холод О.М. Комунікаційні технології [текст] підручник / О.М. Холод – К.: Центр учбової літератури, 2013. – 2013 с.

Допоміжна

1. Абульханова-Славская К.А. Деятельность и психология личности. – М., 1980.
2. Агеев В.С. Межгрупповое взаимодействие: социально-психологические проблемы. – М., 1990.
3. Акмеология: учебное пособие / под ред. А. Деркача и В. Зазыкина. – СПб., 2003.
4. Алешина Ю.Е. Консультативная беседа: введение в практическую социальную психологию. – М., 1996.
5. Амбрумова А.Г., Тихоненко В.А., Бергельсон Д.Л. Социально-психологическая дезадаптация личности и профилактика суицида // Вопросы психологии. – № 4. – 1981. – С. 91–102.
6. Андреева Г.М. Социальная психология. – М., 2001.
7. Андреева Г.М. Психология социального познания. – М., 1997.
8. Ананьев Б.Г. Человек как предмет познания. – Л., 1968.
9. Анисимов О.С., Деркач А.А. Основы общей и управленческой акмеологии. – М., 1995.
10. Анциферова Л.И. Новые стадии поздней жизни: время теплой осени или суровой зимы? // Психол. журнал. – Т. 15.– № 3. – 1994. – С. 99–105.
11. Арутюнов С.А. Этносы и культуры. Проблемы взаимодействия. – М., 1988.
12. Аронсон Э., Уилсон Т., Эйкерт Р. Социальная психология. Психологические законы поведения человека в социуме. – СПб., 2002.
13. Атватер И. Я Вас слушаю ... Советы руководителю, как правильно слушать собеседника: Сокр. пер. с англ. – М., 1984.
14. Аш С. Влияние группового давления на модификацию и искажение суждений // Э. Пайне, К. Маслач Практикум по социальной психологии. – СПб., 2000. – С. 210–224.
15. Баклушинский С.А., Белинская Е.П. Развитие представлений о понятии «социальная идентичность» // Социальная психология: хрестоматия. – М., 1999. – С. 356–364.
16. Бахтин М.М. Проблемы поэтики Достоевского. – М., 1963.
17. Берн Э. Игры, в которые играют люди. Люди, которые играют в игры. – М., 1988.
18. Битянова М.Р. Социальная психология: наука, практика и образ мыслей. – М., 2001.
19. Бердяев Н.А. Судьба России. Опыты по психологии войны и национальности. – М., 1990.
20. Блуммер Г. Коллективное поведение // Психология масс. – Самара, 1998. – С. 535–588.
21. Бобнева М.И. Нормы общения и внутренний мир личности // Проблемы общения в психологии. – М., 1981. – С. 241–263.
22. Блейк Р., Моутон Дж. С. Научные методы управления / пер. с англ. – К., 1996.
23. Богданов Е.Н., Зазыкин В.Г. Акмеология как наука, разрабатывающая проблемы развития зрелой личности и профессионализма. – Калуга, 2000.
24. Богданов Е.Н., Зазыкин В.Г. Введение в акмеологию. – Калуга, 2001.
25. Богомолова Н.Н. Социальная психология печати, радио и телевидения. – М., 1991.

26. Богомолова Н.Н. Специфика межличностного восприятия в массовой коммуникации // Межличностное восприятие в группе. – М., 1981.
27. Бодалев А.А. Восприятие и понимание человека человеком. – М., 1982.
28. Бодалев А.А. Личность и общение: Избранные труды. – М., 1983.
29. Бодалев А.А. Изучение взрослого человека – важная задача акмеологической науки. – М., 1996.
30. Большаков В.Ю. Психотренинг: Социодинамика, игры, упражнения. – М., 1994.
31. Борев В.Ю., Коваленко А.В. Культура и массовая коммуникация. – М., 1986.
32. Брудный А.А. К теории коммуникативного воздействия // Теоретические и методологические проблемы социальной психологии. – М., 1977. – С. 32–50.
33. Брушлинский А.В., Поликарпов В.А. Мышление и общение. – Минск, 1990.
34. Бубер М. Я и Ты. – М., 1993.
35. Буев Л.П. Человек, деятельность, общение. – М., 1978.
36. Бурлачук В. Традиція, ритуал, свято як система соціального відчуження // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 2002. – № 2. – С. 147–159.
37. Бурлачук Л.Ф., Келесі М. Про критерії' розвитку особистості // Вісник Київського університету. Серія: Соціологія. Психологія. Педагогіка. – Вип. 2. – К., 1996. – С. 90–93.
38. Бурлачук Л.Ф., Морозов С.М. Словарь-справочник по психологической диагностике. – К., 1989.
39. Бурлачук Л.Ф., Грабская И.А., Кочарян А.С. Основы психотерапии. – К., 1999.
40. Бэрон Р., Ричардсон Д. Агрессия. – СПб., 1997.
41. Бэрон Р., Керр Н., Миллер Н. Социальная психология группы: процессы, решения, действия. – СПб., 2003.
42. Василюк Ф.Е. Психология переживания. – М., 1984.
43. Васильев В.Л. Юридическая психология. – СПб., 1998.
44. Вегерчук И.Э. и др. Социально-перцептивная компетентность в профессиональном общении. – М., 1999.
45. Вичев В. Мораль и социальная психика. – М., 1978.
46. Вундт В. Задачи и методы психологии народов // Социальная психология: хрестоматия. – М., 1999. – С. 37–48.
47. Гаулд Г., Левинсон Д., Вейлант Д. Ступени жизни // Наука и жизнь. – 1977. – № 2. – С. 135–136.
48. Гармашов І. Актуальні питання класифікації сучасного тероризму // Політичний менеджмент. – К., 2005. – № 6(15). – С. 147–155.
49. Годфруа Ж. Что такое психология?: в 2 т. – Т.2. – М., 1992.
50. Говорун Т.В., Кікінежді О.М. Стаття та сексуальність; психологічний ракурс. – Тернопіль, 1999.
51. Голод С.И. Личная жизнь: любовь, отношения полов. – М., 1990.
52. Головаха З.И., Панина Н.В. Психология человеческого взаимопонимания. – К, 1989.
53. Горелов И.Н. и др. Умеете ли вы общаться? – М., 1991.
54. Гришина Н.В. Психология ситуаций как область социально-психологических исследований // Социальная психология – XXI век. – Ярославль, 1999. – Т. 1. – С. 156–158.
55. Грушин Б.А. Массовое сознание: Опыт определения и проблемы исследования. – М., 1987.
56. Гумилев Л.Н. Этногенез и биосфера земли. – М., 1990.
57. Денисенко Г.А. Диалоговое общение, условия и факторы его эффективности: автореферат дис. канд. психолог, наук. – М., 1992.
58. Деркач А.А., Кузьмина Н.В. Акмеология: пути достижения вершин профессионализма. – М., 1993.
59. Деркач А.А., Михайлов Г.С. Методология и стратегия акмеологического исследования. – М., 1998.
60. Деркач А.А., Орбан Л.Э. Акмеологические основы становления психологической и профессиональной зрелости личности: монография. – М., 1995.
61. Деркач А.А., Ситников А.П. Формирование и развитие профессионального мастерства руководящих кадров: социально-психологический тренинг и прикладные психотехнологии. – М., 1993.
62. Деркач А.А. Методолого-прикладные основы акмеологических исследований. – М., 1999.

63. Деркач А.А. Акмеология: личностное и профессиональное развитие человека // Соч.: в 5 т.-М., 1999–2001.
64. Джонсон Д.В. Соціальна психологія: тренінг міжособистісного спілкування / пер. з англ.-К., 2003.
65. Дилигенский Г.П. Социально-политическая психология. – М., 1996.
66. Дженис И.Л. Огруппление мышления // Пайне Э., Маслач К. Практикум по социальной психологии. – СПб., 2000. – С. 242–259.
67. Джонс Э.Э., Нисбет Р.Э. Действующее лицо и наблюдатель: различия в восприятии причин поведения // Пайне Э., Маслач К. Практикум по социальной психологии. – СПб., 2000. – С. 149–164.
68. Добрович А.Б. Воспитателю о психологии и психогигиене общения. – М., 1987.
69. Добрович А.Б. Общение: наука и искусство. – М., 1978.
70. Донцов А.И. Проблемы групповой сплоченности. – М., 1979.
71. Донцов А.И. О понятии «группа» в социальной психологии // Вестн. Моск. ун-та. – Сер. 14.– Психология.– 1997.– № 4.– С. 17–25.
72. Донцов А.И., Емельянова Т.П. Концепция социальных представлений в современной французской психологии. – М., 1987.
73. Доценко Е.Л. Механизмы психологической защиты от манипулятивного воздействия. – М., 1994.
74. Дридзе Т.М. Язык и социальная психология. – М., 1980.
75. Дроздов О. Ставлення студентської молоді до тероризму // Соціальна психологія. – К., 2004. – № 1 (3).– С. 91–100.
76. Дюркгайм Е. Самогубство: соціол. дослідж. / пер. з фр. – К., 1998.
77. Емельянов Ю.Н. Обучение общению в учебно-тренировочной группе // Психологический журнал. – 1987. – Т.8. – № 2. – С. 81–87.
78. Емельянов Ю.Н. Активное социально-психологическое обучение. – Л., 1985.
79. Етнопсихологія: навчально-методичний посібник / за ред. Л.Е. Орбан та ін. – Івано-Франківськ, 1994.
80. Етнопсихологічні особливості міжособистісного спілкування та їх урахування в процесі взаємодії дітей і дорослих / за ред. Л.Е. Орбан. – Івано-Франківськ, 1996.
81. Етика ділового спілкування / Т.К. Чмут, Г.Л. Чайка та ін. – К., 1999.
82. Етнопсихологічні орієнтири сімейного виховання / за ред. Л.Е. Орбан. – Івано-Франківськ, 1996.
83. Жуков Ю.М., Растянников П.В., Петровская Л.А. Диагностика и развитие компетентности в общении. – Киров, 1991.
84. Жуков Ю.М. Эффективность делового общения. – М., 1988.
85. Журавлев А.Л. Психология совместной деятельности в условиях организационно-экономических изменений: Дис. доктора психол. наук. - М., 1999.
86. Загальна психологія / за загальною ред. С.Д. Максименка. – К., 2000.
87. Зейгарник Б.В. Теория личности К. Левина. – М., 1981.
88. Зимбардо Ф., Ляйппе М. Социальное влияние. – СПб., 2000.
89. Знаков В.В. Понимание в познании и общении. – М., 1994.
90. Знаков В.В. Макиавеллизм и феномен вранья // Вопросы психологии. – 1999. – № 6. – С. 59–69.
91. Иванова О. Феномен внутрішньої еміграції .Соціальна психологія. – К., 2004. № 1(3). – С. 53.
92. Ильин Е.П. Мотивация и мотивы. – СПб., 2000.
93. Кабрин В.И. Психология коммуникативного развития человека как личности: автореферат дис.... докт. психол. наук. – СПб., 1993.
94. Каган М. Мир общения. – М., 1988.
95. Казмиренко В.П. Социальная психология организаций. – К., 1993.
96. Канетти Э. Масса // Психология масс. – Самара. 1998. – С. 315–398.
97. Катастрофы сознания. Самоубийства религиозные, ритуальные, бытовые, способы самоубийств / Подгот. текста Ревяко Т.И., Трус Н.В. – Минск, 1996.
98. Кашима И. Культура и социальная когнитивная деятельность: к социальной психологии культурной динамики // Психология и культура. – СПб., 2003. – С. 516–574.

99. Келли Г., Тибо Дж. Межличностные отношения. Теория взаимозависимости // Современная зарубежная социальная психология. – М., 1984. – С. 61–81.
100. Климов Е.А. Становление профессионала. – М., 1996.
101. Ковалев Г.А. Три парадигмы в психологии – три стратегии психологического воздействия // Общение и диалог в практике обучения, воспитания и психологической консультации. Сб. научных трудов. – М., 1987. – С. 4–16.
102. Кови С.Р. Семь навыков высокоэффективных людей / пер. с англ. – М., 1997.
103. Кокорев А.А. Психология межнационального общения: автореферат дис. ... докт. психол. наук. – М., 1992.
104. Коломинский Я.Л. Психология взаимоотношений в малых группах. – Минск, 1976.
105. Кон И.С. Психология ранней юности. – М., 1989.
106. Кон И.С. Введение в сексологию. – М., 1989.
107. Кон И.С. Дружба: Этико-психологический очерк. – М., 1987.
108. Кон И.С. Ребенок и общество. – М., 1988.
109. Корнелиус Х., Фэйр Ш. Выиграть может каждый. КАК разрешать конфликты. – М., 1992.
110. Коростелина К.В. Система социальных идентичностей: опыт анализа этнической ситуации в Крыму. – Симферополь. 2002.
111. Корнев М.Н., Коваленко А.Б. Соціальна психологія. – К., 1995.
112. Корнев М.Н., Фомічова В.М. Психологія масової поведінки. – К., 2000.
113. Крижанская Ю.С., Третьяков В.П. Грамматика общения. – Л., 1990.
114. Кричевский Р.Л., Дубовская Е.М. Психология малой группы: теоретический и прикладной аспекты. – М., 1991.
115. Крысько В.Г., Деркач А.А. Этнопсихология. Теория и методология: учебное пособие. –4.1. – М., 1992.
116. Кузьмина Н.В., Зимичев А.М. Проблемы развития акмеологических наук. – СПб., 1996.
117. Куницына В.Н., Казаринова Н.В., Погольша В.М. Межличностное общение. – СПб., 2001.
118. Кучинский Г.М. Психология внутреннего диалога. – Минск, 1988.
119. Кэмбелл Д. Модели экспериментов в социальной психологии и прикладных исследованиях / пер. с англ. – М., 1980.
120. Лабунская В.А. и др. Психология затрудненного общения: Теория. Методы. Диагностика. Коррекция. – М., 2001.
121. Лабунская В.А. О «практичности» социальной психологии невербального общения // Психологический вестник. – Вып.1. – 4.1. – Ростов-на-Дону, 1996. – С. 307–324.
122. Лебедева М.М. Вам предстоит переговоры. – М., 1993.
123. Лебедев В.И. Личность в экстремальных условиях. – М., 1989.
124. Лебон Г, Психология народов и масс. – СПб., 1995.
125. Левин К. Разрешение социальных конфликтов. – СПб., 2000.
126. Левин К. Теория поля в социальных науках. – СПб., 2000.
127. Леонтьев А.А. Психология общения. – Тарту; 1974.
128. Лисина М.И. Общение, личность и психика ребенка. – М., 1997.
129. Леонгард К. Акцентуированные личности / пер. с нем. – М., 1981.
130. Ложкин Г.В., Пovyакель Н.И. Практическая психология конфликта: учеб. пособие. – К., 2000.
131. Ломов Б.Ф. Психические процессы и общение // Методологические проблемы социальной психологии. – М., 1975.
132. Ломов Б.Ф. Личность как продукт и субъект общественных отношений // Психология личности в социалистическом обществе: Активность и развитие личности. – М., 1989. – С. 6–24.
133. Максименко С.Д. Психологія в соціальній та педагогічній практиці: методологія, методи, програми, процедури. – К., 1998.
134. Максимова Н.Ю., Мілютіна К.Л., Піскун В.М. Основи дитячої патопсихології: навчальний посібник. – К., 1996.
135. Марасанов Г.И. Психолого-акмеологическое консультирование как средство повышения психологической культуры кадров управления: автореферат дис. ... канд. психолог. наук. – М., 1995.
136. Маслоу А. Новые рубежи человеческой природы / пер. с англ. – М., 1999.
137. Маслоу А. Психология бытия. – М., 1997.
138. Маслоу А. Самоактуализация // Психология личности: тексты. – М., 1982.

139. Мацковский М.С. Социальная сфера: преобразование условий, труда и быта. – М., 1988.
140. Майерс Д. Социальная психология / пер. с англ. – СПб., 1996.
141. Мелибруда Е.Я. Я – Ты – Мы. Психологические возможности улучшения общения. – М., 1986.
142. Мерлин В.С. Структура личности. Характер, способности, самосознание. – Пермь, 1990.
143. Милграм С. Опыт городской жизни: психологическое исследование // Пайне Э., Маслач К. Практикум по социальной психологии. – СПб., 2000. – С. 283 – 295.
144. Милграм С. Эксперимент в социальной психологии. – СПб., 2000.
145. Милтс А.А. Гармония и дисгармония личности / пер. с латыш. – М., 1990.
146. Моляко В.А. Психологические последствия чернобыльской катастрофы // Психологический журнал. – 1992. – Т. 13. – № 1.
147. Морено Дж. Социометрия / пер. с англ. – М., 1958.
148. Морогин В.Г., Залевский Г.В. Ценностно-потребностная сфера личности осужденных, переживших смертный приговор // Психол. журнал. – 1999. – Т. 20. – №2. – С.73–81.
149. Москаленко В.В. Соціальна психологія: підручник. – К., 2005.
150. Московичи С. Общество и личность в социальной психологии // Современная зарубежная социальная психология: тексты. – М., 1984.
151. Московичи С. Век толп. Исторический трактат по психологии масс / пер. с фр. – М., 1998.
152. Муздыбаев К. Психология ответственности, – Л., 1983.
153. Мясищев В.Н. Психология отношений. – М., 1995.
154. Назаретян А.П. Психология стихийного массового поведения. – М., 2001.
155. Немет Ч. Д., Уочтлер Дж. Креативное решение проблем в результате влияния меньшинства на большинство // Пайне Э., Маслач К. Практикум по социальной психологии. – СПб, 2000. – С. 225–238.
156. Ноэль Э. Массовые опросы: введение в методику демоскопии. – М., 1978.
157. Ньюком Т.М. Социально-психологическая теория: интеграция индивидуального и социального подходов // Современная зарубежная социальная психология. – М., 1984. – С. 16–31.
158. Олпорт Г. Становление личности: избранные труды, – М., 2002.
159. Ольшанский Д.В. Психология масс. – СПб., 2002.
160. Ольшанский Д.В. Психология терроризма. – СПб., 2002.
161. Обозов Н.Н. Психология межличностных отношений. – К., 1990.
162. Обозов Н.Н. Межличностные отношения. – Л., 1979.
163. Общение и оптимизация совместной деятельности / под ред. Г.М. Андреевой, Я. Яно- ушека. – М., 1987.
164. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія: посібник. – К., 2003.
165. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія управління: посібник. – К., 2003.
166. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія: підручник; у 2 кн. – Кн. 1: Соціальна психологія особистості і спілкування. – К., 2004.
167. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія: підручник: у 2 кн. – Кн. 2: Соціальна психологія груп. Прикладна соціальна психологія. – К, 2006.
168. Орбан-Лембрик Л.Е. Вплив кризових і стабільних періодів життя людини на процес її соціалізації у суспільстві // Психологія і суспільство. – Тернопіль, 2003, – № 2. – С. 55–65.
169. Орбан Л.Е. Життєва перспектива особистості: акмеологічний аспект аналізу // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, 1996. – Вип. І.-Ч.1.–С. 14–25.
170. Орбан Л.З. Акмеологическая концепция нравственного становления личности: автореферат дис. ... докт. психолог, наук. – М., 1992.
171. Орбан-Лембрик Л.Е. Етнопсихологія у школі. – Івано-Франківськ, 2001.
172. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія управління: навчальний посібник. – Івано-Франківськ, 2001.
173. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціально-психологічна структура особистості / Вісник Прикарпатського університету⁷. Філософські і психологічні науки. – Івано-Франківськ, 2002. – Вип. 3*. – С. 129–138.
174. Орбан-Лембрик Л.Е. Активність особистості як форма вияву її індивідуальності та професіоналізму // Теоретико-методологічні проблеми генетичної психології. –К.,- Т. 1. – С. 140–143.
175. Орбан-Лембрик Л.Е. Розвиток особистості в комунікативному просторі // Актуальні проблеми психології. – К, 2002. – Т. 1. – Ч. 4. – С. 12–132.

176. Орбан-Лембрик Л.Е. Структура комунікативного потенціалу особистості // Психологічні перспективи. – К., 2002. – Вип. 2. – С. 53–61.
177. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціально-психологічні аспекти суїциду // Психологія суїциду. – К., 2004. – С. 82–144.
178. Орбан-Лембрик Л.Е. Основи психології управління: монографія. – Івано-Франківськ, 2002.
179. Орбан-Лембрик Л.Е. Феномен комунікації в управлінні // Актуальні проблеми психології. – К., 2002. – Т. 1. – Ч. 6. – С. 100–106.
180. Орбан-Лембрик Л.Е. Комунікативний простір міжособистісних відносин // Вісник Прикарпатського університету⁷. – Філософські і психологічні науки. – 2003. – Вип. 4. – С.130–136.
181. Орбан-Лембрик Л.Е. Спілкування як соціально-психологічний феномен // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, 2003. – Вип.-4.2.– С. 3–15.
182. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціокультурні та етнопсихологічні особливості спілкування // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ. – Вип. 8. – Ч. 1. – С. 3–19.
183. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціалізація особистості на етапі зрілості // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, 2002, – Вип.7. – Ч. 2. – С. 3–10.
184. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія етнічних спільностей і груп// Соціальна психологія. – К., 2006. – № 4(18). – С. 38–57.
185. Орбан-Лембрик Л.Е. До питання про міжгрупові конфлікти й упередження // Соціальна психологія. – К., 2007. — № 3 (23). – С. 3–17.
186. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна поведінка як спосіб вияву активності особистості // Соціальна психологія. – К., 2004. – № 5(7). – С. 12–19.
187. Орбан-Лембрик Л.Е. Чутки як соціально-психологічне явище// Соціальна психологія. – К., 2004. – № 3(5). – С. 47–62.
188. Орбан-Лембрик Л.Е. Особливості формування громадської думки // Соціальна психологія. – К., 2004. – № 2(4). – С. 77–89.
189. Орбан-Лембрик Л.Е. Масова культура і моделі поведінки // Соціальна психологія. – К., 2005. – № 2(10). – С. 38–44.
190. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціально-психологічна специфіка великих соціальних груп // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, – Вип. 9.– 42. – С.3–10.
191. Орбан-Лембрик Л.Е. Група як соціально-психологічний феномен // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, 2004. – Вип. 9. – Ч.І.– С. 13–30.
192. Орбан-Лембрик Л.Е., Кошинець О.Ю. Реклама як інструмент маркетингових комунікацій // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ, 2005. – Вип. 10. – 4.1.– С.59–70.
193. Орбан-Лембрик Л.Е. Структурно-функціональна модель спілкування: соціально-психологічний аспект аналізу // Вісник Прикарпатського університету. Філософські і психологічні науки. – 2004. – Вип. VI. – С. 104-114.
194. Орбан-Лембрик Л.Е. Міжгрупові відносини: історія і сучасний погляд на проблему // Збірник наукових праць: філософія, соціологія, психологія. – Івано-Франківськ. – Вип.11.– 4.2.–С. 3-18.
195. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія маніпулювання масовою свідомістю й поведінкою // Вісник Прикарпатського університету. Філософські і психологічні науки. – Вип. VIII. – 2006.–С. 135–151.
196. Орбан-Лембрик Л.Е. Феномен групи в соціальній психології: від старого знання до нового // Соціальна психологія. – К., 2006. – № 6 (20). – С.72–94.
197. Орбан-Лембрик Л.Е. Ситуаційні детермінанти поведінки людей у контексті урбаністичного середовища // Соціальна психологія. – К., 2005. – №5(13). – С. 54–65.
198. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія великих стихійних груп і масових явищ: навчально-методичний посібник. – Івано-Франківськ, 2005.
199. Орбан-Лембрик Л.Е., Кошинець О.Ю. Соціально-психологічна діагностика: навчально-методичний посібник. – Івано-Франківськ, 2005.
200. Орбан-Лембрик Л.Е., Кошинець В.В. Юридична психологія: навчальний посібник. – Чернівці, 2007.
201. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія спілкування у контексті міжнародного обміну науковою інформацією // Подгурецькі Ю. Соціальна комунікація для педагогів: монографія. – Івано-Франківськ, 2007. – С. 3–15.
202. Орбан-Лембрик Л.Е. Традиції і звичаї як стійкі соціально-психологічні регулятори поведінки спільностей // Українство: національно-духовні виміри. – Івано-Франківськ, – С. 314–322.

203. Орбан-Лембрик Л.Е. Детерминанты социально-психологической компетентности // Вісник Прикарпатського університету. Педагогіка. Вип. XIII – XIV. – Івано-Франківськ, – С. 202–211.
204. Основы психологии: підручник / за загал. ред. О.В. Киричука, В.А. Роменця. – К., 1995.
205. Основы социально-психологической теории / под общ. ред. А.А. Бодалева, А.Н. Сухова. – М., 1995.
206. Пайнс З., Маслач К. Практикум по социальной психологии. – СПб., 2000.
207. Панасюк А.Ю. Психологические основы убеждающего воздействия в профессиональной деятельности: теория и технология. – М., 1992.
208. Панасюк А.Ю. Управленческое общение. – М., 1990,
209. Панферов В.Н. Классификация функций человека как субъекта общения // Психологический журнал. – 1987. – Т.8. – № 4, – С. 51–60.
210. Панфилова А.П. Деловая коммуникация в профессиональной деятельности. – СПб., 1999.
211. Парсонс Т. Американская социология. Проблемы, перспективы, методы / пер. с англ. – М., 1972.
212. Парыгин Б. Д. Анатомия общения. – СПб., 1999.
213. Парыгин Б. Д. Социальная психология. Проблемы методологии, истории и теории. – СПб., 1999.
214. Перспективы социальной психологии / пер. с англ. – М., 2001.
215. Петров Л.В. Массовая коммуникация и искусство. – Л., 1976.
216. Петровская Л.А. Компетентность в общении: социально-психологический тренинг. – М., 1989.
217. Петровская Л.А. Теоретические и методологические основы социально-психологического тренинга. – М., 1982.
218. Петровский А.В. Трехфакторная модель «значимого другого» // Вопросы психологии. – 1991. – № 1. – С. 7–18.
219. Пиз А. Язык телодвижений / пер. с англ. – Новгород, 1992.
220. Пірен М.І. Деонтологія конфліктів та управління: навчально-практичний посібник. – К., 2001.
221. Пірен М.І. Основы этнопсихологии. – К., 1998.
222. Поршнев Б.Ф. О начале исторической истории. – М., 1974.
223. Подгурецькі Ю. Соціальна комунікація для педагогів. – Івано-Франківськ, 2007.
224. Попова Л.В., Дьяконов Г.В. Идентификация как механизм общения и развития личности. – М., 1988.
225. Почепцов Г.Г. Коммуникативные технологии двадцатого века. – М., К., 1999.
226. Почебут Л.Г. Социальная психология толпы. – СПб., 2004.
227. Психология и культура / под ред. Д. Мацумото. – СПб., 2003,
228. Психология професійної діяльності і спілкування / за ред. Л.Е. Орбан. – К., 1997.
229. Психолого-акмеологическая служба. Настольная книга практического психолога / под ред. Е.А. Яблоковой. – М., 2001.
230. Реан А.А., Коломинский Я.Л. Социальная педагогическая психология. – СПб., 2000.
231. Робер М.-А., Тильман Ф. Психология индивида и группы. – М., 1988.
232. Росс Л., Нисбетт Р. Человек и ситуация. Уроки социальной психологии. – М., 1999.
233. Рошин С.К. Психология толпы: анализ прошлых исследований и проблемы сегодняшнего дня // Психологический журнал. – 1990, – Т. 11. – № 5. – С. 3–17.
234. Роджерс К. Взгляд на психотерапию. Становление человека / пер. с англ. – М., 1994.
235. Руденский Е.В. Психотехника общения. – Новосибирск, 1990.
236. Рыжов В.В. Психологические основы коммуникативной подготовки: автореф. дисс. ... докт. психол. наук. – Н. Новгород, 1995.
237. Селье Г. Стресс без дистресса. – Рига, 1992.
238. Семечкин Н.И. Психология социального влияния. – СПб., 2004.
239. Сигеле С. Преступная толпа. Опыт коллективной психологии // Преступная толпа. – М., 1998. – С. 13–119.
240. Сидоренко Е.В. Личностное влияние и противостояние чужому влиянию // Психологические проблемы самореализации личности / под ред. А.А. Крылова, Л.А. Коростылевой. – СПб., 1997. – С. 123–142.
241. Скок А.Г. Соціально-психологічні умови формування комунікативної толерантності викладача вищого навчального закладу: Автореф. дис. ... канд. психол. наук. - К., 2007.
242. Скотт Д.Г. Конфликты. Пути их преодоления. – К., 1991.

243. Слободчиков В.И., Исаев Е.И. Психология человека. – М., 1995.
244. Слуцкий А.С., Занадворов М.С. Некоторые психологические и клинические аспекты поведения суицидентов // Психол. журнал. – Том 13. – №1. – 1992. – С. 77–85.
245. Смит П.Б. Кросс-культурные исследования социального воздействия // Психология и культура. – СПб., 2003. – С. 575–597.
246. Современная зарубежная социальная психология. Тексты. – М., 1984.
247. Соловьева О.В. Обратная связь в межличностном общении. – М., 1992.
248. Социальная психология / под ред. А.Н. Сухова, А.А. Деркача. – М., 2001.
249. Соціальна психологія: навчально-методичний посібник / за ред. Л.Е. Орбан та ін. – Івано-Франківськ, 1994.
250. Социальная психология в современном мире. – М., 2002.
251. Социальная психология в трудах отечественных психологов / сост. А.Л. Свенцицкого. – СПб., 2000.
252. Сохань Л.В. и др. Жизненный путь личности. – К., 1987.
253. Сохань Л.В., Вишняк А.И., Донченко Б.А. Нормативно-ценностный подход к исследованию образа жизни // Социологические исследования. – 1984. – № 2. – С. 104–109.
254. Стефансон Дж. М. Прикладная социальная психология // Перспективы социальной психологии. – М., 2001. – С.580–620.
255. Стефаненко Т.Г., Шлягина Е.И., Ениколопов С.Н. Методы этнопсихологического исследования. – М., 1993.
256. Сушков И.Р. Психология взаимоотношений. – Екатеринбург, 1999.
257. Гард Г. Мнение и толпа // Психология толп. – М., 1998. – С. 257–408.
258. Телешун С. Сучасний тероризм – українські реалії // Політичний менеджмент.– № 1(10). -С. 163–169.
259. Татаренко Т. Етнічні кордони і міжетнічна толерантність // Політичний менеджмент. – К., 2004.– № 5(8). – С. 31–39.
260. Томан І. Як удосконалювати самого себе: пер. з чес. – К., 1984.
261. Третьяченко В.В., Вереина Л.В., Скляр П.П. Психология делового общения: учебн. пособие. – Луганск, 2005.
262. Узнадзе Д.И. Экспериментальные основы исследования установки // Психологические исследования. – М., 1966.
263. Уорд К. Азбука акультурации // Психология и культура. – СПб., 2003. – С.656–709.
264. Федотова Л.Н. Контент-аналитические исследования средств массовой информации и пропаганды. – М., 1988.
265. Фишер Р., Юри У. Путь к согласию или переговоры без поражения / пер. с англ. –М., 1992.
266. Флейк-Хобсон К., Робинсон Б.Е., Скин П. Мир входящему: развитие ребенка и его отношений с окружающими / пер. с англ. – М., 1992.
267. Флоренская Т.А. Психологические проблемы диалога в свете идей М.М. Бахтина и А.А. Ухтомского // Общение и развитие психики // Сб. науч. тр. – М., 1988. – С. 21–31.
268. Фомічова В.М. Проблема міжособистісної атракції у психології. – К., 1998.
269. Франкл В. Человек в поисках смысла. – М., 1990.
270. Фрейд З. Массовая психология и анализ человеческого «Я» // Психология масс. – Самара, 1998.– С. 131–195.
271. Фрейд З. Психология бессознательного. – М., 1990.
272. Фромм Э. Бегство от свободы. – М., 1990.
273. Хруцкий Е.А. Организация проведения деловых игр. – М., 1991.
274. Хараш А.У. Межличностный контакт как исходное понятие устной пропаганды // Вопросы психологии. – 1977. – № 4.
275. Хараш А.У. Принцип деятельности в исследовании межличностного восприятия // Вопросы психологии. – 1980. – №3.
276. Хьслл Л., Зиглер Д. Теории личности. – СПб., 1997.
277. Циба В.Т. Соціологія особистості: системний підхід (соціально-психологічний аналіз): навч. посібник. – К., 2000.
278. Чалдини Р. Психология влияния. – СПб., 2000.
279. Чудновский В.Э. Смысл жизни: проблема относительной эмансипированности от «внешнего» и «внутреннего» // Психол. журнал. – Том 16. – №2. – 1995. – С. 15–26.

280. Чудновский В.Э. О некоторых исследованиях конформизма в зарубежной психологии // Социальная психология: хрестоматия. – М., 1999.
281. Швалб Ю.М., Данчева О.В. Одиночество: социально-психологические проблемы. – К., 1991.
282. Шибутани Т. Социальная психология. – М., 1968.
283. Шихирев П.Н. Современная социальная психология США. – М., 1979.
284. Шихирев П.Н. Современная социальная психология в Западной Европе. – М., 1985.
285. Шихирев П.Н. Современная социальная психология. – М., 1999.
286. Шихи Гейл. Возрастные кризисы. Ступени личностного роста, – СПб., 1999.
287. Шостром Э. Анти-Карнеги или человек-манипулятор / пер. с англ. – М., 1994.
288. Шуте В. Глубокая простота. – СПб., 1993.
289. Эриксон Э. Идентичность, юность и кризис. – М., 1996.
290. Юнг К.Г. Проблемы души нашего времени // Психология возрастных кризисов: хрестоматия. – Минск, 2000.
291. Юнг К.Г. Психологические типы. – СПб., М., 1995.
292. Юрій М.Т. Етногенез та менталітет українського народу. – К., 1997.
293. Яцов В.А. Социальная идентификация личности. – М., 1994.
294. Яковенко С.І. Психологічна допомога особам, що постраждали внаслідок екстремальних ситуацій та радіоекологічного лиха. – К., 1998.
295. Янів В. Нариси до історії української етнопсихології. – Мюнхен, 1993.
296. Яницкий О.Н. Социальные движения: 100 интервью с лидерами. – М., 1991.
297. Яценко Т.С. Активная социально-психологическая подготовка учителя к общению с учащимися. – К., 1993.
298. Allport G.W. The historical background of modern social psychology. – Handbook of social psychology. V.L. Cambridge, 1954.
299. Allport G.W. Attitudes (1935). – Reprinted in: Readings in attitude theory and measurement. – N.Y., 1967.
300. Fishbein M. Attitude and the prediction of behavior. – In: Readings in attitude theory and measurement. – N.Y., 1967.
301. Hofstede G. Culture and organizations // International Studies of Management Organization. – № 4. – 1981.
302. Orban-Lembryk L., Podgorecki J. Atrybucje psychologii społecznej. – Opole, 2007.
303. Orban-Lembryk L. Psvchologia społeczna. – Opole, 2007.
304. Rokeache M. The nature of attitude. – In international encyclopedia of social sciences. – N.Y., 1968.
305. Sherif M. Group conflict and cooperation: their social psychology. – L., 1966.
306. Stephan C.W., Stephan W.G. Two social psychologies. – California, 1990.
307. Tajfel H. Human groups and social categories: Studies in social psychology. – Cambridge, 1981.

Редагування, коректура – авторські

Формат 60x84/16

Ум.друк.арк.1,6

Зам.№ 74

Віддруковано в редакційно-видавничому відділі
видавництва УжНУ «Говерла»

88015, м. Ужгород, вул. Заньковецької, 89

dep-editors@uzhnu.edu.ua

Свідоцтво про внесення до державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

Серія 3т №32 від 31 травня 2006 року

